

Sygn. akt III CZ 27/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący)

SSN Roman Trzaskowski (sprawozdawca)

SSA Bogusław Dobrowolski

w sprawie z powództwa Gminy K.

przeciwko Z. S. i X. S.

o naruszenie posiadania,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 lipca 2017 r.,

zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 22 lutego 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

**oddala zażalenie i zasądza od pozwanych na rzecz powódki
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Gmina K. domagała się przywrócenia jej „posiadania przejazdu i przechodu” szlakiem o szerokości 3,5 m. biegnącym przez nieruchomość należącą do pozwanych i prowadzącym do budynku Gminy przez nakazanie pozwany usunięcia bramy wjazdowej oraz zakazanie im w przyszłości „naruszenia powodów w posiadaniu przejazdu i przechodu”. Wskazała, że pozwani zmienili miejsce położenia bramy na swojej nieruchomości i zabronili powodce przechodzenia i przejeżdżania przez ich grunt, przez co naruszyli wieloletni stan posiadania, uniemożliwiając Gminie dostęp do jej budynku oraz jego remont i konserwację.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa, zarzucając, że strona powodowa nigdy nie miała tytułu prawnego do przejazdu i przechodu przez ich nieruchomość, a zgoda na przechodzenie i przejazd została jej udzielona tylko dla dobra dzieci uczęszczających do szkoły znajdującej się w budynku Gminy. Zmiana położenia bramy nastąpiła po zakończeniu działalności szkoły i była zgłoszona do Starostwa Powiatowego w M.. Poza tym powódka ma możliwość bezpośredniego dostępu do budynku od strony drogi powiatowej.

Wyrokiem z dnia 26 października 2015 r. Sąd Rejonowy w M. przywrócił stronie powodowej posiadanie przechodu po nieruchomości opisanej w pozwie, nakazując pozwany usunięcie bramy i zakazując naruszania posiadania w przyszłości.

Sąd Rejonowy ustalił, że Gmina była posiadaczem części przedmiotowej nieruchomości w zakresie wykonywanego przechodu, a postawienie przez pozwanych bramy uniemożliwiające ten przechód stanowiło naruszenie posiadania w rozumieniu art. 344 k.c.

Wyrokiem z dnia 21 października 2016 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację pozwanych, dzieląc ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Rejonowego.

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę kasacyjną pozwanych, wskazując, że żądanie pozwu przesądza, iż niniejsza sprawa jest sprawą o naruszenie posiadania w rozumieniu art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c., co czyni skargę kasacyjną niedopuszczalną.

W zażaleniu pozwani zarzucili, że Sąd Okręgowy, odrzucając skargę kasacyjną, nie wziął po uwagę art. 21 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej chroniącego własność oraz art. 140 k.c. dotyczącego prawa własności. Zdaniem skarżących, wyrok Sądu Okręgowego pozbawia ich możliwości ogrodzenia w całości nieruchomości, co powoduje utratę jej wartości; nie uwzględnia również decyzji administracyjnej o zgodzie na budowę bramy wjazdowej. Nie jest to - ich zdaniem - naruszenie posiadania, lecz „utrata częściowej własności działki pozwanych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zakwalifikowanie sprawy jako sprawy o naruszenie posiadania zależy od tego, jakie fakty powołuje powód jako podstawę swojego roszczenia. Jeżeli powód wywodzi żądanie z faktu wyzucia z posiadania lub jego zakłócenia, sprawa dotyczy naruszenia posiadania (por. orzeczenie SN z dnia 2 września 1957 r., 1 CR 511/57, OSPiKA 1958, nr 7 - 8, poz. 184, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2000 r., III CZ 46/00, nie publ.).

Nie budzi wątpliwości, że roszczenie powoda przedstawione pod osąd w rozpoznawanej sprawie ma charakter posesoryjny. Orzeczenie Sądu pierwszej instancji dotyczyło ochrony naruszonego posiadania i taki przedmiot sporu był rozpoznany przez Sąd drugiej instancji.

W tym stanie rzeczy - zgodnie z art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c. - skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Na wniosek strony powodowej zawarty w odpowiedzi na zażalenie zasądzono na jej rzecz zwrot kosztów postępowania zażaleniowego na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 397 § 2, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

